

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych

COM(2010) 473 wersja ostateczna – 2010/0246 (COD)

(2011/C 84/05)

Sprawozdawca generalny: **David SEARS**

Rada, w dniu 15 października 2010 r., oraz Parlament Europejski, w dniu 7 października 2010 r., postanowiły, zgodnie z art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych

COM(2010) 473 wersja ostateczna – 2010/0246 (COD).

Dnia 20 października 2010 r. Prezydium Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego powierzyło przygotowanie opinii w tej sprawie Sekcji Jednolitego Rynku, Produkcji i Konsumpcji.

Mając na względzie pilny charakter prac, na 468. sesji plenarnej w dniach 19–20 stycznia 2011 r. (posiedzenie z 19 stycznia) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny wyznaczył Davida SEARSA na sprawozdawcę generalnego oraz 149 głosami – 7 osób wstrzymało się od głosu – przyjął następującą opinię:

1. Streszczenie i zalecenia

1.1 Celem wniosku jest zmniejszenie częstotliwości i skutków ataków terrorystycznych poprzez ograniczenie dostępu przeciętnych użytkowników do używanych legalnie i na szeroką skalę substancji (oraz ich mieszanin), które w wysokich stężeniach mogą być również używane do wytwarzania materiałów wybuchowych, oraz poprzez zgłaszanie podejrzanych transakcji dotyczących takich substancji.

1.2 Wniosek jest ukierunkowany na hurtowników, detalistów i państwa członkowskie. Producenci środków chemicznych prowadzą już kontrole i posiadają dobrowolne kodeksy zgłaszania na przykład prekursorów broni i narkotyków i nie powinni odczuć istotnych skutków tych propozycji. Ilości są w tym przypadku niewielkie w porównaniu z ogólnymi sprzedawanymi ilościami. Nie ma obaw dotyczących zdrowia pracowników i narażenia środowiska. Powodzenie będzie zależało od działań właściwych organów w zakresie gromadzenia i wymiany odpowiednich informacji.

1.3 EKES popiera działania mające na celu zwalczanie terroryzmu i zgadza się z ogólnym uzasadnieniem wniosku, a konkretnie z przyjęciem rozporządzenia na mocy art. 114 mającego na celu niedopuszczenie do rozdrobnienia rynku wewnętrznego.

1.4 EKES zgadza się również z wykazem 8 substancji (i ich mieszanin) zawartym w załączniku I, które na jego mocy podlegają kontroli. W związku z tym rozsądnym rozwiązaniem jest dopuszczenie możliwości dalszej sprzedaży substancji w wysokich stężeniach przeciętnym użytkownikom wyłącznie pod warunkiem posiadania koncesji na legalne zastosowania końcowe.

1.5 EKES zgadza się również, że rozsądnym rozwiązaniem jest wprowadzenie w państwach członkowskich scentralizowanych systemów umożliwiających otrzymywanie i wymianę zgłoszeń podejrzanych transakcji oraz reagowanie na nie, jeśli chodzi o wszystkie 8 substancji oraz dodatkowo 7 substancji wymienionych w załączniku II, a także inne transakcje ujęte w tej części.

1.6 EKES wyraża jednak ubolewanie nad kilkoma niedociągnięciami wniosku, które dotyczą dokumentacji towarzyszącej przedstawianej w związku z konkretnymi substancjami, innych możliwości kontroli, na przykład maksymalnych rozmiarów opakowań, praktycznych aspektów kontroli w punkcie sprzedaży, w tym definicji „przedsiębiorstw”, które zostaną wyłączone z tego wniosku, a także niespójności tekstu, na przykład w przypadku ostatecznego zakresu wymogu zgłaszania.

1.7 EKES jest również zaskoczony tym, że choć określono ogólnie koszty dla sektora detalicznego i rządów, nie uczyniono tego w przypadku zakładanych korzyści. Chociaż wartość ocalonego życia ludzkiego jest rzeczywiście kwestią subiektywną, podejście to było stosowane w przeszłości do zrównoważenia kosztów wniosków UE. W tym przypadku nie omówiono powodów braku tego podejścia.

1.8 Pomimo tych zastrzeżeń EKES zdecydowanie popiera wniosek. Przekazanie tego komunikatu grupom, na które wniosek będzie miał wpływ, oraz społeczeństwu obywatelskiemu jako całości będzie istotnym wyzwaniem. EKES z zadowoleniem wniósłby swój wkład w każdy możliwy sposób.

2. Wstęp

2.1 Improwizowane urządzenia wybuchowe, często zawierające materiały wybuchowe wytwarzane domowym sposobem, są w coraz większej mierze wykorzystywane przez terrorystów i inne grupy przestępcze oraz pojedyncze osoby do dokonywania ataków na cele wojskowe i gospodarcze na świecie oraz do wzbudzania strachu wśród ludności cywilnej w dążeniu do realizacji idei politycznych i religijnych.

2.2 Chociaż większość z tych incydentów wystąpiła jak dotąd poza UE i chociaż krajowe agencje wywiadowcze poczyniły wszelkie możliwe wysiłki, zdarzenia takie nie ominęły państw członkowskich ani obywateli UE. Głównymi celami stały się bogatsze państwa; żadne państwo nie może być całkowicie bezpieczne. Siły napędowe ideologii, wraz z praktycznymi wskazówkami dotyczącymi produkcji bomb, obiegają cały świat dzięki internetowi. Niezbędne prekursory są łatwo dostępne w sklepach detalicznych lub w internecie, często po niskich cenach i w wysokich stężeniach, które są konieczne do wytworzenia materiałów wybuchowych domowym sposobem, a także do innych legalnych przemysłowych i domowych zastosowań końcowych.

2.3 Zważywszy, że te inne zastosowania istnieją oraz że wszelkie środki kontroli powinny być zarówno skuteczne, jak i proporcjonalne, wyraźnie potrzebne jest określenie, które substancje powinny być regulowane i w jaki sposób, jakie inne środki wsparcia są konieczne oraz która podstawa traktowa jest właściwa.

2.4 Kwestie te były omawiane w poprzedniej opinii⁽¹⁾ w sprawie zmiany dyrektywy Rady 76/796/EWG w sprawie wprowadzania do obrotu i stosowania „niektórych substancji niebezpiecznych”, w tym azotanu amonu używanego w bardzo dużych ilościach na całym świecie jako nawóz azotowy, a także jako skuteczny i tani składnik komercyjnych i improwizowanych materiałów wybuchowych.

2.5 Jak wówczas odnotowano, można było wybrać inne podstawy prawodawstwa dotyczącego terroryzmu lub prekursorów materiałów wybuchowych, lecz na mocy obowiązującego Traktatu UE wymagałoby to jednomyślności państw członkowskich. Uważano, że było to trudne do osiągnięcia w krótkim czasie, który pozostawał do uchylecia tej długo obowiązującej dyrektywy oraz zastąpienia jej rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006 (REACH), do którego ostatecznie dodano w załączniku XVII azotan amonu.

2.6 Kilka państw członkowskich przyjęło od tamtej pory środki krajowe mające na celu ograniczenie dostępności prekursorów materiałów wybuchowych, co do których istnieją szczególne obawy. Wniosek Komisji jest obecnie konieczny, aby uniknąć rozdrobnienia rynku wewnętrznego i zapewnić brak luk w gromadzeniu informacji wywiadowczych i innych środkach mających przeciwdziałać terroryzmowi.

3. Streszczenie wniosku Komisji

3.1 Wniosek Komisji dotyczy rozporządzenia ograniczającego dostęp przeciętnych użytkowników do określonych substancji znajdujących się w powszechnym użyciu, które mogą być jednak wykorzystywane jako prekursory materiałów wybuchowych. Aby chronić swobodny przepływ towarów, 8 substancji wymienionych w załączniku I można nadal sprzedawać w formie skoncentrowanej do udokumentowanego legalnego celu na podstawie koncesji przyznanej przez właściwy organ krajowy lub bez koncesji w stężeniach, które czynią je nieskutecznymi z punktu widzenia wytwarzania materiałów wybuchowych domowym sposobem. 7 dodatkowych substancji wymieniono w załączniku II i w ich przypadku nie mają zastosowania koncesje ani poziomy stężenia. Jednak w przypadku wszystkich 15 substancji, a w rzeczywistości w przypadku sprzedaży każdej innej substancji lub mieszaniny (lub artykułu?) niewymienionej konkretnie w tych załącznikach, ale czasem określanej przez Komisję jako taka, która została wykorzystana do wytwarzania materiałów wybuchowych domowym sposobem, każda transakcja „zasadnie” uznawana za „podejrzana” powinna zostać zgłoszona pojedynczemu krajowemu punktowi kontaktowemu.

3.2 Nie będzie to miało wpływu na specjalistycznych użytkowników tych materiałów i sprzedaż między przedsiębiorstwami. Konieczne jest pełne poszanowanie praw obywateli do prywatności. Proces regulacyjny powinien być wystarczająco elastyczny, aby umożliwiać szybkie reagowanie na zmieniające się potrzeby. Do wsparcia tych środków niezbędne byłyby dobrowolne porozumienia, kodeksy postępowania i lepsze systemy informacyjne.

3.3 Obciążenie kosztami zostałyby podzielone mniej więcej po równo pomiędzy producentów i detalistów (koszty przestrzegania przepisów, oznakowania, przeformułowania i spadku sprzedaży) oraz właściwe organy krajowe (które musiałyby utworzyć niezbędne systemy wydawania koncesji oraz gromadzenia informacji i zgłaszania, a także zapewnić pracowników tych systemów).

3.4 W przypadku azotanu amonu, uwzględnionego w załączniku I do przedmiotowego wniosku, obecnie skreślone zostałyby odniesienia do substancji w załączniku XVII rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (REACH), które nie przewiduje koncesjonowania ani zgłaszania podejrzanych transakcji. Nadal obowiązywać będą konkretne odstępstwa dotyczące stosowania przez rolników.

3.5 Rozporządzenie weszłoby w życie 18 miesięcy od daty przyjęcia i byłoby wiążące w całości we wszystkich państwach członkowskich. Konieczny byłby okres przejściowy wynoszący do 36 miesięcy, aby umożliwić wykorzystanie lub usunięcie wszystkich istniejących zapasów substancji występujących w wysokich stężeniach wymienionych w załączniku I, które posiadają przeciętni użytkownicy. Rozporządzenie zostałoby rozszerzone na państwa członkowskie EOG i podlegałoby przeglądowi po 5 latach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 204/13 z 9.8.2008.

3.6 Wnioskowi towarzyszy uzasadnienie, dokument roboczy służb Komisji i streszczenie oceny skutków, a sama ocena skutków jest oparta na analizie przygotowawczej przygotowanej przez wykonawcę zewnętrznego (GHK we współpracy z Rand Europe i Comstratos) ściśle współpracującego ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów Materiałów Wybuchowych (SCP) utworzonym zgodnie z planem działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych uzgodnionym przez Radę w dniu 18 kwietnia 2008 r. W marcu 2010 r. Rada ds. Ocen Skutków Komisji dokonała przeglądu oceny skutków i przedstawiła szereg zaleceń.

3.7 Podstawowe informacje są również dostępne w komunikacie Komisji dotyczącym poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych z dnia 6 listopada 2007 r. oraz w sprawozdaniach rocznych SCP za lata 2008 i 2009.

4. Uwagi ogólne

4.1 EKES jednoznacznie popiera deklarację Rady w sprawie zwalczania terroryzmu z 2004 r. oraz późniejsze bardziej szczegółowe działania i dokumenty, a także zwraca uwagę na kluczową rolę, jaką ma do odegrania społeczeństwo obywatelskie, jeśli chodzi o zapewnienie bezpieczeństwa swoich obywateli. W związku z tym EKES z zadowoleniem przyjmuje przedmiotowy wniosek dotyczący prekursorów materiałów wybuchowych.

4.2 EKES zgadza się, że rozporządzenie mające zastosowanie do wszystkich państw członkowskich jest niezbędne, niezależnie od ich obecnego narażenia na działalność terrorystyczną lub świadomości jej istnienia. Istniejące grupy terrorystyczne mogą przekraczać granice krajowe w celu zakupu lub przechowywania prekursorów albo produkcji materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem. Terrorystyci działający na skalę światową nie uznają granic. Obecnie wykorzystywane są materiały wybuchowe o większej sile rażenia, a szacunek dla życia ludzkiego jest coraz mniejszy. Chociaż większość planowanych ataków zostaje udaremniona, to te, do których dochodzi, wywierają niszczycielskie skutki.

4.3 EKES zgadza się również, że art. 114 jest właściwą podstawą prawną umożliwiającą zapobieżenie rozdrobnieniu wewnętrznego rynku substancji, które są i pozostaną w powszechnym obiegu i mają wiele legalnych i istotnych zastosowań. W niektórych przypadkach mogą być dostępne produkty alternatywne, chociaż całkowite zastąpienie jest ogólnie niemożliwe, a całkowite wycofanie z obrotu wywarłoby nieproporcjonalny wpływ na zainteresowanych producentów, detalistów i konsumentów. Należy również unikać kolizji z innymi przepisami, na przykład dotyczącymi prekursorów narkotyków lub wykorzystywania agrochemikaliów. Nie należy dopuszczać odstępstw krajowych, zwłaszcza w przypadku substancji wymienionych w załączniku I.

4.4 EKES zwraca uwagę, że wykazy kontrolowanych prekursorów zwykle odzwierciedlają lokalne doświadczenia związane z ostatnimi atakami, a nie są ogólnie uzgodnionymi minimalnymi wykazami, które powinny być ostatecznym celem. Można jednak przedstawić przekonujące argumenty w przypadku każdej z wymienionych substancji, a ponadto przewidziano możliwość szybkiej aktualizacji w miarę identyfikowania nowych sposobów wytwarzania materiałów wybuchowych

domowym sposobem. 8 substancji wymienionych w załączniku I będzie dostępnych dla przeciętnych użytkowników w wysokich stężeniach wyłącznie na podstawie koncesji. Powinno to wystarczyć do ograniczenia okazjonalnego, indywidualnego, przypadkowego lub oportunistycznego zakupu. Kontrola bardziej „profesjonalnej” i zdecydowanej działalności będzie się nadal opierała głównie na dobrych informacjach wywiadowczych przekazywanych policji lub innym scentralizowanym agencjom bezpieczeństwa i przez nie wykorzystywanym.

4.5 W związku z tym EKES z zadowoleniem przyjmuje propozycje dotyczące inicjatyw w zakresie dodatkowego kształcenia i szkolenia oraz dobrowolnych kodeksów postępowania. Muszą one być ukierunkowane przede wszystkim na hurtowników i detalistów, którzy muszą ponosić większą odpowiedzialność za sprzedawane towary oraz za zasadne i skuteczne zgłaszanie wszelkich transakcji uznawanych za „podejrzane”. Potrzebne są również dobre informacje zwrotne, aby zachęcić do stosowania dobrych praktyk, co będzie interesującym wyzwaniem dla zaangażowanych organów regulacyjnych i organów ścigania. Biorąc pod uwagę krótki czas na wprowadzenie oraz konkurencyjne zapotrzebowanie na finanse publiczne, Komisja będzie odgrywała kluczową rolę w ułatwianiu wymiany dobrych praktyk między państwami członkowskimi, które wprowadziły już takie środki, a tymi, które jeszcze tego nie uczyniły.

4.6 EKES ubolewa jednak nad tym, że dla Komisji, pomimo jak najlepszych starań jej konsultantów, niemożliwe okazało się pełne opisanie i ilościowe ujęcie skutków przedmiotowego wniosku dla sektora detalicznego, a zatem dla konsumentów. Podczas przygotowywania oceny skutków stało się jasne, że istnieje niewiele – jeśli w ogóle – reprezentatywnych organizacji mogących uwzględnić szeroki zakres produktów, na które może zostać wywarty wpływ. Wskaźniki odpowiedzi na kwestionariusze skierowane do poszczególnych dostawców były, ogólnie rzecz biorąc, niskie. Nie uwzględniono praktycznych aspektów umożliwienia personelowi kasjerskiemu zarządzania towarami sprzedawanymi wyłącznie na podstawie koncesji lub identyfikowania i zgłaszania podejrzanych transakcji dotyczących wielu innych towarów. W ocenie skutków omówiono trudności w określeniu definicji „przedsiębiorstwa”, chociażby tymczasowej i ustalonej w dowolnym celu, które byłoby zwolnione z obowiązku kontroli, w przeciwieństwie do „przeciętnego użytkownika”, który może chcieć lub być w stanie zidentyfikować lub ujawnić ostateczne zastosowanie końcowe, lecz kwestie te nie zostały całkowicie rozwiązane we wniosku.

4.7 Dodatkowa komplikacja polega na tym, że ocena skutków zależy od modelu ekonomicznego, który został w pełni opracowany jedynie w przypadku 14 z 15 substancji znajdujących się obecnie w wykazie (kwas solny pominięto w ostatniej chwili, a „azotan amonu”, zazwyczaj sprzedawany jako „CAN” (saletra amonowo-wapniowa), dodano bez uwagi i wyjaśnienia). Substancje i ich rynki z pewnością nie są jednorodne i obejmują tak różnorodne substancje jak urotropina, specjalistyczne paliwo stałe do zabawek i pieców kuchennych, którego sprzedaż detaliczna osiąga wartość poniżej 10 mln EUR, lub azotan amonu (i CAN) oraz aceton sprzedawane w milionach ton do użycia odpowiednio w nawozach rolniczych, kosmetykach i artykułach gospodarstwa domowego, których rynki w UE mierzone są w miliardach EUR.

4.8 Biorąc pod uwagę te ograniczenia, wydaje się, że według najlepszych szacunków bezpośrednie skutki będą dotyczyć sprzedaży substancji w wysokich stężeniach wymienionych w załączniku I o wartości około 300 mln EUR, 10 % całkowitej wartości, i możliwe, że połowa z nich będzie sprzedawana na podstawie koncesji, natomiast pozostałe zostaną zastąpione lub utracone. Sprzedaż skoncentrowanego nadtlenu wodoru, dobrze znanego i powszechnie stosowanego prekursora materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem, stanowi 60 % ogólnej sprzedaży. Stosunkowo większe rynki produktów wymienionych w załączniku II, na których dominuje sprzedaż skoncentrowanego kwasu siarkowego i acetonu, również powszechnych prekursorów materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem, nie powinny odczuć znacznych skutków wymogów zgłaszania; jeżeli odczują one takie skutki, można będzie uznać, że rozporządzenie faktycznie działa.

4.9 Kompensujące korzyści gospodarcze i społeczne wynikające z ograniczenia dostępu przeciętnych użytkowników do prekursorów materiałów wybuchowych wytwarzanych domowym sposobem, a tym samym ograniczenia częstotliwości i intensywności ataków terrorystycznych, zostały omówione w analizie przygotowawczej, lecz nie ujęto ich ilościowo w przedmiotowym wniosku. Ocena proporcjonalności kosztów i korzyści nie jest zatem łatwa. Ogólnie rzecz biorąc, EKES uważa jednak, że środki są zgodne z odpowiednimi wytycznymi, a zatem należy je w pełni poprzeć. Dla zapewnienia długoterminowego powodzenia istotne znaczenie będą jednak miały ciągle działania podejmowane przez państwa członkowskie, w państwach członkowskich i między nimi.

5. Uwagi szczegółowe

5.1 EKES i Komisja uznają, że we wszelkich wnioskach na ten temat należy dokładnie wyważać ograniczenia nielegalnego używania konkretnych substancji ze względu na dobro ogólne oraz prawa obywateli do dbania o własne interesy z zachowaniem odpowiedniego poziomu prywatności. Przyjęto również do wiadomości, że kwestii bezpieczeństwa i działań naprawczych, ze względu na ich charakter, nie można zawsze w pełni udokumentować. Powinny one jednak być dokumentowane w takim zakresie, w jakim jest to możliwe.

5.2 W związku z tym EKES wyraża ubolewanie, że ostateczny wniosek nie jest w pełni poparty analizą przygotowawczą i oceną skutków, zwłaszcza jeśli chodzi o skreślenie kwasu solnego, nawet z załącznika II, i dodanie CAN bez dowodów świadczących o zastosowaniu lub wpływie na rynek. Ponieważ we wniosku stosunkowo rozsądnie zaproponowano, aby w przyszłości można było dodawać inne substancje, wyraźnie potrzebne jest zapewnienie przestrzegania właściwych procedur przez wszystkie podmioty, których przepisy te dotyczą, oraz dopilnowanie, by były one przestrzegane. Nawet na tym późnym etapie pomocne byłoby w tym celu uzupełnienie.

5.3 Uzasadnienie podziału 15 substancji na dwie grupy i wybór jedynie ośmiu podlegających ograniczeniom sprzedaży w wysokich stężeniach również nie zostały w pełni omówione ani we wniosku, ani w dokumentach roboczych, chociaż

dyskusje takie z pewnością były prowadzone w SCP i były dostępne na żądanie. Idealnym rozwiązaniem byłoby uwzględnienie ich we wniosku i kolejnych uzasadnieniach.

5.4 EKES jest również zaskoczony, że biorąc pod uwagę stosunkowo krótki wykaz bardzo różnorodnych substancji, nie wskazano ani nie omówiono możliwości działań na mocy przepisów UE dotyczących klasyfikacji, pakowania i oznakowania niebezpiecznych substancji i mieszanin, na przykład w celu ograniczenia rozmiarów pojedynczych opakowań, co pozwoliłoby na zidentyfikowanie niezwykle dużych, a zatem „podejrzanych” transakcji na każdym etapie łańcucha dostaw. Zasadność takiego działania zależy od skali zakupów koniecznych do wykonania materiału wybuchowego o niezbędnych rozmiarach; informacje na ten temat można było uwzględnić w pierwotnej ocenie skutków, co pomogłoby odpowiednio ukierunkować proponowane systemy gromadzenia informacji.

5.5 Konkretnie propozycje w tej części pomogłyby również w rozwiązaniu praktycznych kwestii kontroli w punktach sprzedaży, w których do ograniczenia nielegalnych lub niepożądanych transakcji niezbędne będą oznakowania, kody kreskowe i systemy kontroli wewnętrznej. Biorąc pod uwagę swobodny przepływ wszystkich towarów w całej UE, niezbędny będzie ujednolicony system umożliwiający producentom i hurtownikom dopełnienie tych obowiązków w sposób racjonalny pod względem kosztów.

5.6 Jako niewielki szczegół można odnotować, że mieszaniny wszystkich substancji w obu załącznikach są oznaczone tym samym kodem CN (3824 90 27); chociaż potwierdzono, że jest to właściwe, wskazuje to na trudność w identyfikacji transgranicznych przepływów problematycznych produktów lub mieszanin.

5.7 EKES zwraca uwagę, że wyłączone są transakcje między przedsiębiorstwami, lecz definicja „przedsiębiorstwa” jest niejasna. Nie wszyscy pracujący na własny rachunek ogrodnicy, pracownicy budowlani, dentyści lub fryzjerzy będą w stanie na przykład dostarczyć numery VAT lub okazać inny dowód potwierdzający prowadzenie działalności. Nawet w razie przedstawienia dowodu i wykazania, że działalność jest prowadzona i jest legalna, nadal istnieje możliwość, że transakcję można zasadnie uznać za „podejrzaną”, w związku z czym należy zapewnić możliwość zgłoszenia jej również na tym etapie łańcucha dostaw.

5.8 Nie istnieją ponadto ograniczenia sprzedaży substancji wymienionych w załączniku II, a jedynie wymóg zgłaszania „podejrzanych” transakcji. Zważywszy, że każda „podejrzana” transakcja może zostać i prawdopodobnie zostanie zgłoszona, niezależnie od tego, czy substancja, mieszanina lub artykuł znajdują się w wykazie, zaskakujące jest to, że wykaz nie jest dłuższy i nie obejmuje większej liczby prekursorów i materiałów pomocniczych. Umożliwiłyby to pewną swobodę na szczeblu krajowym w zakresie identyfikowania preferencji lokalnych (na przykład używanie czarnego prochu lub cylindrów z propanem) i szybkiego reagowania na nowsze formuły i tendencje.

5.9 Pomocne byłoby również doprecyzowanie tekstu i podstawowych założeń dotyczących zakresu wymogu zgłaszania. W części uzasadnienia zatytułowanej „Wpływ na prawa podstawowe” stwierdzono, że zgłaszanie podejrzanych transakcji będzie dotyczyć „wyłącznie substancji chemicznych wyszczególnionych w załącznikach i zostanie oparte na ocenie ryzyka przeprowadzonej przez podmioty gospodarcze”. W art. 6 ust. 4 wymóg ten rozszerzono jednak na wszelkie inne substancje niesklasyfikowane. Zważywszy, że ocena transakcji jako „podejrzanej” jest sama w sobie wartościującym osądem odzwierciedlającym lokalne normy i postawy, nie może ona być obowiązkowa ani w 100 % kompletna, co dotyczy również zgłoszeń transakcji dotyczących niewyszczególnionych substancji lub substancji, które nie mogą być całkowicie wykluczone. Biorąc pod uwagę wielość zaangażowanych detalistów oraz trudność w zwiększeniu poziomu wiedzy lub

w wymianie dobrych praktyk, nie wspominając o wprowadzeniu kontroli, konieczne będzie rozwiązanie problemów jakości i ilości danych dostarczanych krajowym punktom kontaktowym, zanim można będzie uznać je za źródło użytecznych informacji.

5.10 Pomimo powyższych zastrzeżeń EKES zdecydowanie popiera wniosek i uważa, że przyczyni się on do zapewnienia bezpieczeństwa obywateli zarówno w UE, jak i poza nią. Potrzebna będzie ciągła wymiana najlepszych praktyk, zwłaszcza w zakresie przekazywania informacji czołowym detalistom i komunikacji z nimi i innymi grupami społeczeństwa obywatelskiego, które odczują skutki przepisów. EKES z zadowoleniem wniósłby swój wkład w każdy możliwy sposób.

Bruksela, 19 stycznia 2011 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Staffan NILSSON
